

Suomen puolustusministeri Seppo Kääriäinen puhuu tyyliä Suomen sotilaallisista vaihtoehtoista:

”Nykylinjalla jatkaminen kaikessa johtaisi puolustusvoimien vähittäiseen näivettymiseen, sanoisinko kääpiöitymiseen, ja viimein umpikujaan.”

Vaihtoehtoja hänellä on vain kaksi: ”Joko puolustukseen osoitetaan lisää rahaa tai liitytään Naton jäseneksi.”

Ministeri kärsii vaihtoehtovajeen ohella käsitesekaannuksesta.

Kun hän puhuu puolustuksesta, hän ei aina tarkoita puolustusta, ei ainakaan oman maan puolustusta. Puolustuksen nimissä hän varustaa Suomea hyökkäämään EU:n taistelujoukoissa.

Puolustus ja hyökkäys

Alkaa kuulua menneeseen aikaan puhua Suomen puolustusministeriöstä ja -ministeristä.

Sotilaalliset tehtävät, joihin Suomi on sitoutunut, eivät enää kymmeneen vuoteen ole olleet yksinomaan puolustuksellisia. *Kriisinhallinta* on nimittäin sitä, että sellaisen neutraalilta kuulostavan nimen suojassa varustaudutaan sotatoimiin maan rajojen ulkopuolella. Se ei ole puolustusta, ei ainakaan omaa *maanpuolustusta*.

Se, mihin varustaudutaan, voi olla myös hyökkäystä. Sellaisen konfliktin osapuolena oleminen tulee todella kalliiksi erityisesti silloin, jos sotatilanteeseen jämähdetään kiinni niin kuin USA Irakiin.

Sota maksaa

On laskettu (International Herald Tribune 25.10.2006), että Irakin sota maksaa amerikkalaisille veronmaksajille (ja välillisesti Kiinalle ynnä muille USA:n sodan rahoittajille) 380 000 dollaria joka minuutti.

Lehden arvio perustuu siihen taloustieteen nobelistin **Joseph Stiglitzin** arvioon, että sodan kokonaiskustannukset ovat 2 triljoonaa dollaria (ja kustannus on kai jaettu kymmenelle vuodelle, koska jos kysymyksessä olisi vuosiarvio, hinta olisi 3 800 000 dollaria minuutilta).

Kun sotiminen ja siihen varustautuminen maksaa aina enemmän kuin rauha,

Suomessakaan kysymys ei ole enää vain puolustuksesta ja puolustusrahoista. Puolustusministerimme vaatimus lisärahasta varusteluun on harhaanjohtava; perustellaanhan sotavarusteluhankintoja (kuten uusien miina-alusten tilaamista Italiasta; miksi muuten ulkomailta?) osallistumisella kansainväliseen kriisinhallintaan.

Pitäisi muuttaa puolustusministerin titteli varustelu- tai sotaministeriksi.

Nato maksaa

Natossa on alhaisemmat jäsenmaksut kuin EU:ssa.

Nato maksaa toisella tavalla.

Nato asettaa jäsenmaille velvoitteen *Nato-yhteensopivuudesta*. Se on perinteisesti merkinnyt sitä, että uusien jäsenmaiden pitää käyttää asevarusteluun - mutta ei oman maan puolustustarkoituksiin - 2 % kansantuotteesta. Liettualle on konkreettisesti esitetty vaatimus, että sen pitäisi käyttää 1,95 % kansantuotteesta Nato-varusteluun.

Suomessa sama Naton vaatimus merkitsisi 600 000 000 euron lisämenoja varusteluun. Sillä rahalla ei ostettaisi rauhaa, vaan se vain toisi yhteensopivuuden

Naton operaatioihin kaukana oman maan rajojen ulkopuolella.

USA natottaa

USA pyrkii natottamaan Afganistanin sodan voidakseen vapauttaa omia joukkojaan Irakin sotaan.

USA:lla on vaikeuksia löytää tarpeeksi paljon omia sotilaita käymään yhtä aikaa monta epäsuosittua sota.

Afganistaniin hyvin epämääräisellä YK:n valtuutuksella lähetetyille suomalaisille sotilaille voi silloin tulla - Naton johdolla - nykyistä tukalammat paikat.

Tämän sodan YK:n mandaatin luonne ja Suomen osallistuminen taisteluihin pitää ottaa uudelleen tarkasteltavaksi. Suomen sotilaiden toiminta USA:n joukkojen Nato-jatkeena Afganistanissa vaatii koko sodan uudelleen arvioinnin.

Ulkomailla sotimisen arki on alkanut, ja siihen kuuluu kuolleita ja haavoittuneita suomalaisia sotilaita.